

KOLOZSVÁRI SZÍNHÁZI KÖZLÖNY.

Kolozsvártt, febr. 29. 1860.

NAPILAP.

89-ik szám.

Előfizetési ár:
(Február 16-tól, a színidény végéig.)
Helyben házhoz hordva 1 frt. 30 kr.
Vidékre postán küldve 1 „ 50 „ osztr. ért.

Mindennemű hirdetések elfogadtatnak: kétszer
hasábozott sorért 5 ujkr., ismétléseknél 3
ujkr.
Kincstári díj minden hirdetéstől 30 ujkr.

Egy kis episod a Vörösmarty életéből.

~~Előfizetési ár: 1 frt. 30 kr.~~ Vörösmarty, halála előtt körülbelül másfél évvel felment Pestre néhány magánügye elintézése végett. A mindenki által becsült s tisztelt költőnek már akkor nem a legjobb egészsége volt, lábaival különösen szenvedett, s ezért csak lassan tudott az utcán járni.

Egy délfelé haza akart éppen menni szállására, látszott rajta hogy nagyon el van már fáradva, mert séta botját ugyancsak igénybe kellett vennie, hogy biztosan haladhasson. Az uriteza végén találkozik B. Sándorral, ki akkor már ismert jó nevű íróink sorába tartozott.

„Aldja meg az Isten édes Sándor öcsém! — köszönté bizalmas hangon Vörösmarty B-t, — rég nem láttam önt. Ha a véletlen nem hozna össze bennünket, bizony nem is találkozhatnánk.

B. azonnal biztosítani igyekezett a kedves jó öregget, hogy délután éppen tiszteletét akarta nála tenni, — a véletlen szerencse azonban miután egybehozta őket, nem szalassza el a kedvező alkalmat felhasználni arra, hogy hazáig elkísérhesse,

„Ugy hát legyen jó s nyujtsa nekem karját, mert az igazat megvélva, kissé fáradt vagyok már.“

B. karon fogta Vörösmartyt; s kísérté lassan haza felé. Utközben elbeszélgettek sok minden-

féléről, az irodalom s annak küzdő napszámosairól.

Midőn elértek az öreg költő lakásáig, B. bucsút akart venni.

„Már édes Sándor öcsém, ha idáig elfáradott, egypár percze jöjön be hozzám is.“

Már hogyan lehetett volna ilyen kerést vizsantzautasítani!

B. minden ellenvetés nélkül bement. Vörösmarty még egyszer kezetszorított fiatal író társával, s megelőző szivességgel kérte fel, hogy foglaljon nála helyet.

Egy jó negyed órai beszélgetés után Vörösmarty észrevette, hogy B-nak elfogyott a szivarja. Azonnal kibontá tárczáját, melyben néhány rossz kurta krajczáros volt, megkínálta belőlök B-t.

„Éppen most hagytam el, — köszönöm.“

„Na na, — tudom én, hogy önök jobbat szoktak ennél szivni, ezek bizony csak gyarló kurta krajczárosok, de hát mit csináljak, nekem nem igen telik drágábbat szivni!

B. mondani akart valamit, de a jószívű öreg nem engedte szóhoz jutni addig, míg reá nem gyújtott egyre.

Mikor mind a kettőjöknek füstölt a szivarjok, így szólt Vörösmarty egy félíg keserű mosollyal:

„Vigasztalja édes Sándor öcsém magát azzal, ha nem talál izleni a mivel én, hogy:

„Czudar biz ez, de ám szívjuk
Hiszen magyar írók vagyunk!”

Ezt a kis epizódat a nagy magyar költő életéből maga B. beszélte el egyszer nekem.

Ugy adom át az olvasó közönségnek, a hogy hallottam, — nem tettem hozzá semmit; de nem is vettem el belőle.

És azolta valahányszor beszélni hallók valakit Vörösmartyról, mindig eszembe jut, hogy halála után minő szép öszveget gyűjtött a magyar nemzet a költő utódai számára; a míg élt pedig, ha gondüzőül egy-egy szivarra akart reá gyujtani, hát csak „szerény kurta krajczárosra” telt neki!

„A nagyharang.”

Déési fecsegések.

II.

Böjti levél a fársángi szemléhez, vezeti: Bús Feri.

Hamvazó szerdán írom e sorokat. Az ideai fársángi időszak lejárt, a vigalmi zaj elnémult, a zene elhangzott, a bál királynék uralma lejárt, a kül és bel szépség, a csinos társalgás, finom kaczárság, sokoldalú ügyesség, bájos lejtések hódítási színtere elrekesztetett, a színpad szétszedett, a szereplők babéraikban nyugosznak, vagy az átvirasztott éjek fáradalmait pihenik házias kényelemben, türes tárcza, szétzilált kéztyük, öszszeroncsolt contók, száradt virágok lágy párnáin.

A kávénikék kifogynak a mende-mondából, a rágalom nyelve elhallgat, — szóval a kis városi társas élet nagy változáson megy át, — éppen mint a nagy városi.

Ámbár korunkban semmi változás nem meglepő, még is a gondolkozni szerető embernek, minden változás alkalmat nyújt a visszaemlékezésekre. Hadd fecsegyem ki az olvasó engedelmével gondolatimat.

Éppen 12 éve annak, hogy hasonló vig fársángunk nem volt. A vigság, mint tapasztalásból tudjuk, a jelenneli elégtelenség, a nyugodt lelki ismeret s a tiszta öntudat kifolyása, a nemesebb lelkek tulajdona. Van-e okunk nekünk megelégedni a jelennel, nem nyomja-e lelkünket a hazafiui kötelességek mulasztásának vádja? remélhetünk-e jobb jövőt? mind oly kérdések, melyek feleletre várnak.

12 évi hosszas téli álmodást a nemzet, de ez álom üdítő befolyással volt az erő visszahozására, néhány évvel idősebb lett a nemzet, de nem vénült, megifjodott szellemi s erkölcsi erőben: ezeket meggondolva, okunk van a feltett kérdésekre igennel felelni; mert meggyőződünk

társas összejöveteleinkben is arról: hogy a nemzet összetartóbb mint valaha, s ezen összetartás, egyetértés kapcsa ősi szokásaihoz, nyelvéhez, viselkedéséhez, ruházatjához s jelleméhez erős ragaszkodásban áll; az eszközölte az osztályzati választó falak ledőlését, az elkülönözési szellem, felekezesség korlátai lerontását, annyira, hogy minden bál egy bizalmas családi körre változott.

Midőn a Kazinczy-tánczvizalom alkalmával az erdélyi aristocrazia s főnemesség több tagja jelenlétével díszesíték az igénytelen déési bált, — azt csak a varázs hatalmu név büverejének tulajdonítottuk, de midőn a társalkodási egyesület javára febr. 14-én tartott dalidóban körünkben látók gr. Bethlen Sándort szellemdús nejjével, Bánfi Polixénával, gr. Kornis Gábornét, Berta, Vilma, Jolánka gróf kisasszonyokkal, b. Bornemisza Albertet a kedves Gábriellával, gr. Bethlen Károly, Gyula, gr. Mikes Árpád sat. sat. urakat, mind díszes, egyszerű magyar ruhában, nyájas leereszkedéssel társalogni, tánczolni mindenkivel, meggyőződünk a felől, hogy csakugyan az örvedetes irányban terjedő hazafiui közszellem gyakorolja üdvös befolyását, társadalmi életünk alakítására.

Midőn a realiskola javára e hó 16-án tartott polgári tánczvizalomban — minden osztály oly szépen volt képviselve, e hitünkbe csak megerősödünk.

És mit irjak a tegnapi úgy nevezett tarisnyás bálról, melyet az ifjuság rendezett mintegy az ideai vigadói időszak berekesztésül. Oh ez valami eredeti volt, ismerni kell a kis városi életet, az ily bálók természetét, az embereket, hogy erről fogalmunk lehessen. A nők hoztak a mi a háztól kitelt, a férfiak gondoskodtak muzsikáról, világításról, volt jó kedv, nyílt vidám társalgás, kedvderítő felköszöntések mind magyaros szellemenben, s a csárdások és nemzeti társas tánczok szakadatlan sorozata. Hiányzott ugyan a hölgykoszoruból egy bájos virágszál, oh! de minden tökéletes lenne, ha semmi hiány nem volna, ha minden vágyaink teljesülnének, minő hiábavaló életet élnénk! ha mindenütt teljesült remények várnának, ha soha nem csalódnánk! hol lenne akkor a küzdőter a férfiúi erő megedzésére, hol a fáradtság édes jutalma, az erény diadalma. A csalódások csak a gyávat törik meg, — s küzd a bátor sorsának ellenébe. Azért szokjunk a csalódásokhoz is ha megakarunk állani az élet színpadán.

De csak most veszem észre, hogy a fársángi tudósításból, böjti prédikáció lett; melynek írásában dobpergés zavar meg, mi ez kérdém éppen belépő barátomtól? nappal egy nagy veres fejtér zászló, estve egy halvány lámpa világa,

később dobok pergése csalja a közönséget egy fogadóba, látványos mutatványra, gyerünk mondja jó barátom komediába, hadd félbe az írást, hisz az élet ugy is egy nagy komedia, gondold meg mily soká tart a trágédia; barátomnak igaza van, gondolám magamban, félbehagyom a levelet, de

folytatni fogom fecsegéseimet, ha az olvasó nem unja, egy következő levelemben, melynek czime lesz: „Komedia és trágédia“ a színházi lap számára. —*)

*) Elvárjuk.

Szerk.

T Á R C Z A

HIRHARANG.

100 ft. pályadíj. Az erdélyi gazdasági egyelet alapító tagja t. Dietrich Sámuel ur 100 frot adván az egyleti választmány rendelkezésére gyümölcsészeti pályadíj kitzzése végett, a választmány f. hó 6-kán tartott ülésében elhatározta e díj kitzzését következő pályakérdésre:

„Melyek azon gyümölcsfajok, a melyek termelése és terjesztése Erdélyben az ország égalji és földtani viszonyainál fogva ugy belgazdászati mint külkereskedési érdekeinknek legjobban felel meg?“

Ehhez függelékül egy rövid értekezés a gyümölcsfák ültetéséről, kezeléséről és nevezetesebb betegségeiről.

A pályamunkák akár magyar akár német nyelven, de mindenesetre néptünk értelmiségéhez mért népszerű modorban legyenek fogalmazva.

A beadandó munkák szokás szerint idegen kézzel másolva, és a szerző nevét rejtő jeligés levél kíséretében folyó év december 31-kéig beküldendők Nagy János egyleti titkár urhoz.

Kolozsvártt, februarius 21-kén, 1860.

Az igazgató választmány meghagyásából
Finály Henrik s. k.
id. titkár.

— Tájékozásul a t. közönségnek. Ujabb költeményeimre „Kárpáti kúrt“ cím alatt előfizetést hirdetem: de előfizetési iveimnek még szét nem küldözött nagyobb része a pesti sajtóhatóság által a rajtuk mutatványul közlött költeményemért lefoglaltatott. Szükségesnek látom a t. közönség tájékozáására ezennel közzétenni, hogy költeményeim mint e részben lezárolt, de részben szétküldözött ivéken is jelentve volt: okvetlenül meg fognak jelenni s előfizetéseket — a 15 nyomtatott ivnyi kötetre 2 ujtjával — tavasz-elő elejéig folyton elfogadok, sőt felkérek minden irodalompartolót a ki talán nyomott előfizetési ivet tőlem nem kapott: sziveskedjék nyomott iv hiányában bármily irott ivre előfizetéseket gyűjteni s az összegeket hozzám, Pest, üllői-ut 91. sz. alatti szállásomra mielőbb bérmentve beküldeni. Pest télutó 15. 1860. Thali Kálmán.

☉ A pesti rendőrhatalóság ujából megengedvén genialis művész hazánkfia Reményi Edének a nemzeti színházban hangversenyt rendezhetni; nekünk is reményünk lehet, hogy lerán-

dul hozzánk is, s élvezhetni fogjuk művészi játékát.

Bel és külföldi vegyes hírek.

☐ A győri színigazgató Hidassi ur, Szigligetinek „Egy szekrény rejtelve“ című színművét „Kalmársegéd és a szép divatárusnő“ cím alatt hozta színpadra közelebből. Daczára az új névnek kevés közönsége volt. A győri közönség ugy látszik annyira jól lakott már a színházzal, hogy adhatják ott már az „Utolsó ítélet“ napját is, mert arra sem lesz közönség!

☐ A pesti nemzeti színpadon a következő új darabokra van előkészület téve:

A „Kupecz“ Benkőtől. „Vér tanuk“ dráma Jókaitól. „Kalandornő“ dráma Degrétől. „Az adósok börtöne“ vigjáték Szigligetitől. „Kendiek“ Szathmári Károlytól. „A mátrai vadászok“ vigjáték Fáy Andrástól.

☐ Az ifjabb Dumas egyszerre két új drámán dolgozik, az egyiknek czime „Le Hommes et le Femmes, — a másiké „Le Jaloux.“

☐ Ez év folytán a bécsi kertnerthori színházban Löve Tamásnak „Alma“ című operája fog színpadra kerülni.

Színházi krónika.

Hétfőn, február 27-én, 1860. Szabó József, utolsó felleptéül: Legjobb az egyenes ut. Vigjáték 1 felv. Irta Kotzebue. Szabó mint Krum Eliás elég szerencsés utánczója Egressinek e szerepben, — helyenként azonban kiesni látszott azon teljes önfeledésből, melynek komolysága, s természetessége az illusiot tökéletessé teszi.

Ezt megelőzte „A színésznő.“ Vigját. 1 fv. Fourniertől, fordította Bulyovszkiné. A czimszerpet Polákovicsné annyi természetességgel személyesíté, hogy a közönséget játék közben is többször zajos tapsra ragadá. Follinusné Luiza, Gyulai Dupuis, Paulai Alfréd, méltó társai voltak Polákovicsnének. A mi az általános előadást illeti, élénk s elég gyorsmenetű volt. A közönség nem nagy számmal.

A mult számunkban két sajtóhiba csuszott be, melyet így kértünk kiigazítani: a 34-ik lapon első hasáb alulról 4-dik sor „Kaland Gyula“ helyett „Kalandi Mari“ — a 35-ik lapon 1-ső hasáb alulról 10-dik sor „lesslesz“ helyett „lessnek.“

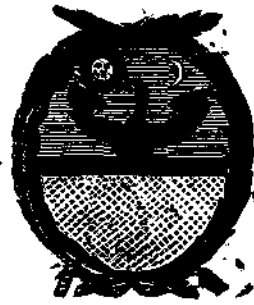
Felelős a szerkesztésért és kiadó HAVI MIHÁLY.

BODORFI HENRIK jutalomjátéka.

Bérlet

szünet.

NEMZETI

SZÍNHÁZ.

Felsőbb

engedélyvel.

Kolozsvártt, ma, szerdán, februar 29-kén, 1860.

A fennálló országos szini választmány pártfogása és HAVI MIHÁLY igazgatása alatt

dalszintársaság által

Bodorfí Henrik jutalmául

adatik :

BÁJITAL.

Vig opera 2. felvonásban. Zenéjét írta Donizetti, fordította D. Fülöp Sámuel.

S z e m é l y z e t :

Adina, gazdag haszonbérlné . . .	Szerdahelyi N.	1-ső		Alajos.
Nemorino, pórfi	Follinus.	2-ik	aratók	Barta.
Belcore, a helyben szállásoló katonaság őrmestere	*Bodorfí Henrik.	3-ik		Szabó M.
Dulcamara, mindennemű gyógy- és szépitő irral kereskedő kóbor gyógyász	Bokor.	1-ső		Baranyiné.
Gianetta, Adina barátnéja	Schinek J.	2-ik	arató nők	Lang M.
Falu jegyzője	Beczkaí.	3-ik		Sch. Minka.
		4-ik		Szabó Eszter.
			Szépitő irért oláلكodó vén leány	Alajosné.

A t. cz. közönség kegyébe ajánlja magát

Bodorfí Henrik.

Kéretnek a t. cz. uraságok déli 12 óráig helyeik iránt rendelkezni.

Helyek ára: Felső páholy **2 ft. 10 kr.** Közép páholy **3 ft. 15 kr.** Alsó páholy **2 ft. 63 kr.** Zártszék **70 kr.** Földszint **42 kr.** Altiszti jegy **21 kr.**
Karzat **18 kr.** osztr. ért.

Kezdeté 7 órakor, vége 9-után.